

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2008/115/EK IRÁNYELVE

(2008. december 16.)

a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre, és különösen annak 63. cikke (3) bekezdésének b) pontjára,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárással összhangban ⁽¹⁾,

mivel:

- (1) Az 1999. október 15–16-i tamperei Európai Tanács egységes szemléletet alakított ki a bevándorlás és a menekültügy területén, amelynek keretében együttesen foglalkozik a közös menekültügyi rendszer létrehozásával, a legális bevándorlásra vonatkozó politikával és az illegális bevándorlás elleni küzdelemmel.
- (2) Az Európai Tanács 2004. november 4–5-i brüsszeli ülése sürgette egy közös normákon alapuló hatékony visszatérési és hazatelepülési politika létrehozását annak érdekében, hogy az érintett személyek emberséges módon, és emberi jogaik és méltóságuk teljes mértékű tiszteletben tartása mellett térhessenek vissza.
- (3) Az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága 2005. május 4-én elfogadta a „Kitoloncolásról szóló húsz iránymutatást”.
- (4) A jól szervezett migrációs politika elengedhetetlen elemeként átlátható és igazságos közös szabályokat szükséges rögzíteni a hatékony visszatérési politika biztosítása céljából.
- (5) Ennek az irányelvnek olyan horizontális szabályokat kell létrehoznia, amelyek alkalmazhatók minden olyan harmadik országbeli állampolgárra, aki valamely tagállamban érvényes beutazási, tartózkodási vagy letelepedési feltételeknek nem, vagy már nem felel meg.
- (6) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a harmadik országbeli állampolgárok illegális tartózkodását tisztességes és átlátható eljárással szüntessék meg. Az EU általános jogelveinek megfelelően az ezen irányelv értelmében meghozott határozatokat eseti alapon és tárgyilagos kritériumok szerint kell elfogadni, ami azt vonja maga után, hogy az illegális tartózkodás pusztán tényén

kívül egyéb szempontokat is figyelembe kell venni. A tagállamoknak, amennyiben a kiutasítással kapcsolatos határozatok, azaz a kiutasítási határozatok és – amennyiben elrendelik – a beutazási tilalomról és a kitoloncolásról szóló határozatok meghozatalakor egységes formanyomtatványt használnak, tiszteletben kell tartaniuk ezt az elvet és teljes körűen be kell tartaniuk az ezen irányelvben foglalt valamennyi alkalmazandó rendelkezést.

- (7) A kiutasítási eljárás megkönnyítése érdekében határozottan szükség van a Közösség és harmadik országok közötti, valamint kétoldalú visszafogadási egyezményekre. A származási országokkal folytatott nemzetközi együttműködés a kiutasítási eljárás valamennyi szakaszában a tartós kiutasítás elérésének előfeltétele.
- (8) Elismert, hogy a tagállamoknak joguk van az illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok kiutasítására, feltéve, hogy tisztességes és hatékony menekültügyi rendszert működtetnek, amelyek a visszaküldés tilamának elvét teljes mértékben tiszteletben tartják.
- (9) A menekültstátusz megadására és visszavonására vonatkozó tagállami eljárások minimumszabályairól szóló, 2005. december 1-jei 2005/85/EK tanácsi irányelvvel ⁽²⁾ összhangban a valamely tagállamban menedékjogot kérő, harmadik országbeli állampolgár a kérelmét elutasító határozat vagy a menedékkérői minőségben való tartózkodásának jogát megszüntető határozat hatálybalépéséig nem tekintendő úgy, hogy illegálisan tartózkodik az adott tagállam területén.
- (10) Abban az esetben, amikor nincs ok azt feltételezni, hogy aláásná a kiutasítási eljárás célját, az önkéntes visszatérést előnyben kell részesíteni a kitoloncolással szemben, és az önkéntes távozásra egy időszakot kell megállapítani. Az önkéntes távozás határidejének meghosszabbítására akkor kerülhet sor, ha az egyéni eset konkrét körülményei miatt szükségesnek bizonyul. Az önkéntes visszatérés elősegítése érdekében a tagállamoknak megfelelőbb támogatást és tanácsadást kell nyújtaniuk a hazatéréshez, valamint az Európai Visszatérési Alapból rendelkezésre álló megfelelő pénzeszközöket a lehető leghatékonyabb módon kell felhasználniuk.
- (11) A kiutasítással kapcsolatos határozatokra vonatkozóan minimális közös jogi biztosítékokat kell megállapítani, amelyek garantálják az érintett személyek érdekeinek hatékony védelmét. Biztosítani kell a szükséges jogi segítségnyújtást azoknak, akik nem rendelkeznek elégséges pénzeszközökkel. A tagállamoknak nemzeti jogszabályaikban kell meghatározniuk, mely esetekben tekintendő szükségesnek a jogi segítségnyújtás.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament 2008. június 18-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2008. december 9-i határozata.

⁽²⁾ HL L 326., 2005.12.13., 13. o.

- (12) Foglalkozni kell az illegálisan tartózkodó, ám még nem kitoloncolható harmadik országbeli állampolgárok helyzetével. Létfenntartásuk alapvető feltételeit a nemzeti jogszabályok alapján kell meghatározni. Annak érdekében, hogy hatósági ellenőrzések esetén igazolni tudják különleges helyzetüket, e személyek számára helyzetükről írásbeli igazolást kell kiállítani. A tagállamoknak széles mérlegelési jogkörrel kell rendelkezniük az írásbeli igazolás formája és formátuma tekintetében, továbbá az igazolást az ezen irányelv szerint elfogadott, kiutasítással kapcsolatos határozatokba is be kell tudniuk illeszteni.
- (13) A kényszerítő intézkedésekre kifejezetten alkalmazni kell az arányosság és a hatékonyság elvét a felhasznált módszerek és a kitűzött célok vonatkozásában. A kitoloncolások végrehajtására vonatkozóan meg kell határozni bizonyos minimális biztosítékokat, figyelembe véve a harmadik országok kiutasított állampolgárainak két vagy több tagállam területéről történő kitoloncolására szolgáló közös légi járatok szervezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/573/EK tanácsi határozatot⁽¹⁾. A tagállamoknak több lehetőséggel kell rendelkezniük a kitoloncolások ellenőrzésére.
- (14) A nemzeti kiutasítási intézkedések hatályát európai szintre kell kiterjeszteni a minden tagállam területére érvényes, a beutazást és a tartózkodást megakadályozó beutazási tilalom megállapításával. A beutazási tilalom időtartamát az egyes esetek körülményeinek alapos mérlegelése után kell meghatározni, és ez rendes körülmények között nem haladhatja meg az öt évet. Ebben az összefüggésben különösen figyelembe kell venni azt a tényt, hogy az érintett harmadik országbeli állampolgár ellen már több kiutasítási határozatot vagy kitoloncolási végzést fogadtak el, vagy beutazási tilalom idején lépett be egy tagállam területére.
- (15) A tagállamoknak kell eldönteniük, hogy a kiutasításra vonatkozó határozatok felülvizsgálata járjon-e azzal, hogy a felülvizsgáló hatóságnak vagy szervnek jogában álljon a korábbi határozat helyett saját határozatot hozni a kiutasítás tárgyában.
- (16) A kitoloncolás céljából elrendelt őrizet alkalmazását korlátozni kell, és az arányosság elvét kell rá alkalmazni a felhasznált módszerek és a kitűzött célok vonatkozásában. Az őrizetet kizárólag abban az esetben indokolt, ha az a kiutasítás előkészítését vagy a kitoloncolási eljárás végrehajtását szolgálja, és a kevésbé kényszerítő intézkedések alkalmazása nem bizonyulna elegendőnek.
- (17) Az őrizetben lévő harmadik országbeli állampolgárokkal emberséges és méltó módon, alapvető jogait, valamint a nemzetközi és nemzeti jogot betartva kell bánni. A nemzeti jog által szabályozott, a bűnüldöző szervek által alkalmazott előzetes letartóztatás sérelme nélkül az őrizetet általában erre szolgáló különleges idegenrendészeti fogdákból kell végrehajtani.
- (18) Szükséges, hogy a tagállamok gyorsan hozzáférhessenek a többi tagállam által kiadott beutazási tilalmakkal kapcsolatos információkhoz. Az információkat a Schengeni Információs Rendszer második generációjának (SIS II) létrehozásáról, működtetéséről és használatáról szóló, 2006. december 20-i 1987/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel⁽²⁾ összhangban kell megosztani.
- (19) Ezen irányelv végrehajtását a kiutasítási eljárásban részt vevő valamennyi szintű intézmény közötti együttműködésnek, továbbá a bevált gyakorlatok cseréjének és előmozdításának kell kísérnie, valamint európai szintű hozzáadott értéket kell eredményeznie.
- (20) Mivel ezen irányelv célját, nevezetesen a közös szabályok létrehozását a visszatérés, a kitoloncolás, a kényszerítő intézkedések használata, az őrizet és a beutazási tilalmak vonatkozásában a tagállamok nem tudják megfelelően megvalósítani, és ezért nagyságrendje és hatásai miatt e cél közösségi szinten jobban megvalósítható, a Közösség – a Szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvével összhangban – intézkedéseket fogadhat el. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket.
- (21) Ezen irányelvet a tagállamoknak nem, faj, szín, etnikai vagy társadalmi származás, genetikai tulajdonság, nyelv, vallás vagy meggyőződés, politikai vagy más vélemény, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés, fogyatékoság, kor vagy szexuális irányultság alapján történő megkülönböztetés nélkül kell végrehajtaniuk.
- (22) Az Egyesült Nemzetek Szervezetének 1989-ben elfogadott, a gyermek jogairól szóló egyezményével összhangban az irányelv végrehajtása során a tagállamok elsődleges szempontjának a gyermek mindenek felett álló érdekének kell lennie. Összhangban az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményrel, az irányelv végrehajtása során a tagállamok elsődleges szempontjának a családi élet tiszteletben tartásának kell lennie.
- (23) Az irányelvet az 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyvvel módosított, a menekültek helyzetéről szóló 1951. július 28-i Genfi Egyezményből következő kötelezettségek sérelme nélkül kell alkalmazni.
- (24) Az irányelv tiszteletben tartja és betartja a különösen az Európai Unió Alapjogi Chartája által elismert alapvető jogokat és elveket.

⁽¹⁾ HL L 261., 2004.8.6., 28. o.⁽²⁾ HL L 381., 2006.12.28., 4. o.

- (25) Az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez csatolt, Dánia helyzetéről szóló jegyzőkönyv 1. és 2. cikkével összhangban Dánia nem vesz részt ennek az irányelvnek az elfogadásában, az rá nézve nem kötelező és nem alkalmazandó. Mivel ez az irányelv – amennyiben olyan harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozik, akik a Schengeni határ-ellenőrzési kódex ⁽¹⁾ értelmében nem vagy már nem teljesítik a beutazási feltételeket – az Európai Közösséget létrehozó szerződés harmadik része IV. címe rendelkezéseinek hatálya alá tartozó schengeni vívmányokon alapul, Dánia a fenti jegyzőkönyv 5. cikkének megfelelően az ezen irányelvnek a Tanács általi elfogadását követő hat hónapos időszakon belül határoz arról, hogy azt nemzeti jogában végrehajtja-e.
- (26) Amennyiben olyan harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozik, akik a Schengeni határ-ellenőrzési kódex értelmében nem vagy már nem teljesítik a beutazási feltételeket, akkor ez az irányelv a schengeni vívmányok azon rendelkezéseinek továbbfejlesztését jelenti, amelyeknek az Egyesült Királyság nem részese, figyelemmel a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának a schengeni vívmányok egyes rendelkezései alkalmazásában való részvételére vonatkozó kéréséről szóló, 2000. május 29-i 2000/365/EK tanácsi határozatra ⁽²⁾; továbbá az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez csatolt, az Egyesült Királyság és Írország helyzetéről szóló jegyzőkönyv 1. és 2. cikke értelmében, és az említett jegyzőkönyv 4. cikkének sérelme nélkül az Egyesült Királyság nem vesz részt ennek az irányelvnek az elfogadásában, ezért az rá nézve teljes egészében nem kötelező és nem alkalmazandó.
- (27) Amennyiben olyan harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozik, akik a Schengeni határ-ellenőrzési kódex értelmében nem vagy már nem teljesítik a beutazási feltételeket, akkor ez az irányelv a schengeni vívmányok azon rendelkezéseinek továbbfejlesztését jelenti, amelyeknek Írország nem részese, figyelemmel Írországnak a schengeni vívmányok egyes rendelkezései alkalmazásában való részvételére vonatkozó kéréséről szóló, 2002. február 28-i 2002/192/EK tanácsi határozatra ⁽³⁾; továbbá, az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez csatolt, az Egyesült Királyság és Írország helyzetéről szóló jegyzőkönyv 1. és 2. cikke értelmében, és az említett jegyzőkönyv 4. cikkének sérelme nélkül Írország nem vesz részt ennek az irányelvnek az elfogadásában, ezért az rá nézve teljes egészében nem kötelező és nem alkalmazandó.
- (28) Izland és Norvégia tekintetében ez az irányelv – amennyiben olyan harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozik, akik a Schengeni határ-ellenőrzési kódex értelmében nem vagy már nem teljesítik a beutazási feltételeket – a schengeni vívmányok azon rendelkezéseinek

továbbfejlesztését képezi az Európai Unió Tanácsa, valamint az Izlandi Köztársaság és a Norvég Királyság között, e két államnak a schengeni vívmányok végrehajtására, alkalmazására és fejlesztésére irányuló társulásáról kötött megállapodás értelmében, amelyek az ezen megállapodás alkalmazását szolgáló egyes szabályokról szóló 1999/437/EK tanácsi határozat ⁽⁴⁾ 1. cikkének C. pontjában említett területhez tartoznak.

- (29) Svájc tekintetében ez az irányelv – amennyiben olyan harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozik, akik a Schengeni határ-ellenőrzési kódex értelmében nem vagy már nem teljesítik a beutazási feltételeket – az Európai Unió, az Európai Közösség és a Svájci Államszövetség közötti, a Svájci Államszövetségnek a schengeni vívmányok végrehajtására, alkalmazására és fejlesztésére irányuló társulásáról szóló megállapodás értelmében a schengeni vívmányok azon rendelkezéseinek továbbfejlesztését képezi, amelyek az 1999/437/EK tanácsi határozat 1. cikkének C. pontjában említett területhez tartoznak, összefüggésben az e megállapodásnak az Európai Közösség nevében történő megkötéséről szóló 2008/146/EK tanácsi határozat ⁽⁵⁾ 3. cikkével.
- (30) Liechtenstein tekintetében ez az irányelv – amennyiben olyan harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozik, akik a Schengeni határ-ellenőrzési kódex értelmében nem vagy már nem teljesítik a beutazási feltételeket – az Európai Unió, az Európai Közösség, a Svájci Államszövetség és a Liechtensteini Hercegség közötti, a Liechtensteini Hercegségnek az Európai Unió, az Európai Közösség és a Svájci Államszövetség közötti, a Svájci Államszövetségnek a schengeni vívmányok végrehajtására, alkalmazására és fejlesztésére irányuló társulásáról szóló megállapodáshoz való csatlakozásáról aláírt jegyzőkönyv értelmében a schengeni vívmányok azon rendelkezéseinek továbbfejlesztését képezi, amelyek az 1999/437/EK tanácsi határozat 1. cikkének C. pontjában említett területhez tartoznak, összefüggésben az e jegyzőkönyvnek az Európai Közösség nevében történő aláírásáról és egyes rendelkezéseinek ideiglenes alkalmazásáról szóló 2008/261/EK tanácsi határozat ⁽⁶⁾ 3. cikkével,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Tárgy

Ez az irányelv megállapítja a tagállamok által alkalmazandó, a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatéréséről szóló közös normákat és eljárásokat, összhangban a közösségi jog általános elveiként szereplő alapvető jogokkal és a nemzetközi joggal, beleértve a menekültek védelmét és az emberi jogi kötelezettségeket.

⁽¹⁾ A személyek határátlépésére irányadó szabályok közösségi kódexének (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) létrehozásáról szóló, 2006. március 15-i 562/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 105., 2006.4.13., 1. o.).

⁽²⁾ HL L 131., 2000.6.1., 43. o.

⁽³⁾ HL L 64., 2002.3.7., 20. o.

⁽⁴⁾ HL L 176., 1999.7.10., 31. o.

⁽⁵⁾ HL L 53., 2008.2.27., 1. o.

⁽⁶⁾ HL L 83., 2008.3.26., 3. o.

2. cikk

Alkalmazási kör

(1) Ez az irányelv a valamely tagállam területén illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgárokat alkalmazandó.

(2) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem alkalmazzák ezt az irányelvet azokra a harmadik országbeli alábbi állampolgárokat:

- a) akiktől a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 13. cikkével összhangban megtagadták a beutazást, vagy akiket az illetékes hatóságok valamely tagállam külső határának szárazföldi, tengeri vagy légi úton történő illegális átlépése kapcsán fogtak el vagy tartóztattak fel, és akik ezt követően nem kaptak engedélyt vagy jogot az adott tagállamban való tartózkodásra;
- b) akiket a nemzeti jogszabályok szerint büntetőjogi szankcióként vagy büntetőjogi szankció következményeként utasítanak ki, vagy akik kiadatási eljárás alatt állnak.

(3) Ez az irányelv nem alkalmazandó a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 2. cikk (5) bekezdésében meghatározott, szabad mozgáshoz való közösségi jogot élvező személyekre.

3. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában a következő fogalommeghatározások érvényesek:

- 1. „harmadik országbeli állampolgár”: minden olyan személy, aki a Szerződés 17. cikk (1) bekezdése értelmében nem uniós polgár, és aki nem élvez a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 2. cikk (5) bekezdésében meghatározott, szabad mozgáshoz való közösségi jogot;
- 2. „illegális tartózkodás”: olyan harmadik országbeli állampolgár jelenléte valamely tagállam területén, aki a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikkében meghatározott beutazási feltételeknek vagy az adott tagállamban érvényes egyéb beutazási, tartózkodási vagy letelepedési feltételeknek nem vagy már nem felel meg;
- 3. „kiutasítás”: egy harmadik országbeli állampolgár visszatérési folyamata, függetlenül attól, hogy visszatérési kötelezettség önkéntes teljesítéséről vagy kitoloncolásról van szó;

— a származási országába, vagy

— egy tranzit országba közösségi vagy kétoldalú visszafogadási, megállapodásoknak vagy egyéb megegyezéseknek megfelelően, vagy

— más harmadik országba, ahova az érintett harmadik országbeli állampolgár önkéntesen vissza kíván térni és amely őt befogadja;

- 4. „kiutasítási határozat”: közigazgatási vagy bírósági határozat vagy intézkedés, amely valamely harmadik országbeli állampolgár tartózkodásának jogszerűtlenségét megállapítja vagy kimondja, és visszatérési kötelezettséget állapít meg vagy mond ki;
- 5. „kitoloncolás”: a visszatérési kötelezettség kikényszerítése, azaz a tagállamból történő fizikai kiszállítás;
- 6. „beutazási tilalom”: a kiutasítási határozatot kísérő közigazgatási vagy bírósági határozat vagy intézkedés, amely meghatározott időtartamra megtiltja a tagállamok területére való beutazást és a tagállamok területén való tartózkodást;
- 7. „a szökés veszélye”: egy konkrét esetben, jogszabály által meghatározott tárgyilagos kritériumokon nyugvó olyan alapos okok megléte, amelyek alapján feltételezhető, hogy egy kiutasítási eljárás alatt álló harmadik országbeli állampolgár megszökhet;
- 8. „önkéntes távozás”: a visszatérési kötelezettségnek a kiutasítási határozatban erre a célra meghatározott határidőn belüli teljesítése;
- 9. „kiszolgáltatott személyek”: a kiskorúak, a kísérő nélküli kiskorúak, a fogyatékkal élő, az idősek, a várandós nők, a kiskorú gyermeket egyedül nevelő szülők és a kínzásnak, erőszakos közöszlenségnek vagy a testi, lelki vagy nemi erőszak egyéb súlyos formáinak áldozatai.

4. cikk

Kedvezőbb rendelkezések

(1) Ezen irányelv nem érinti az alábbi kedvezőbb rendelkezéseket:

- a) két- vagy többoldalú megállapodások a Közösség, vagy a Közösség és tagállamai és egy vagy több harmadik ország között;
- b) két- vagy többoldalú megállapodások egy vagy több tagállam és egy vagy több harmadik ország között.

(2) Ez az irányelv nem érinti a bevándorlási és menekültügyi tárgyú közösségi vívmányokban megállapított azon rendelkezéseket, amelyek a harmadik országbeli állampolgár szempontjából kedvezőbbek lehetnek.

(3) Ez az irányelv nem sérti a tagállamok jogát arra, hogy olyan rendelkezéseket fogadjanak el vagy tartsanak fenn, amelyek kedvezőbbek azokra a személyekre nézve, akikre ezen irányelv vonatkozik, feltéve, hogy az ilyen rendelkezések összeegyeztethetők ezzel az irányelvvel.

(4) Harmadik államok azon állampolgárai tekintetében, akikre a 2. cikk (2) bekezdés a) pontja értelmében ez az irányelv nem alkalmazandó, a tagállamok:

a) biztosítják, hogy az említett állampolgárokkal szemben alkalmazott bánásmód és védelmük mértéke nem kedvezőtlenebb a 8. cikk (4) és (5) bekezdésében (kényszerítő intézkedések alkalmazásának korlátozása), a 9. cikk (2) bekezdés a) pontjában (a kitoloncolás elhalasztása), a 14. cikk (1) bekezdés b) és d) pontjában (sürgősségi egészségügyi ellátás és a kiszolgáltatott személyek igényeinek figyelembe vétele), valamint a 16. és 17. cikkben (az őrizet körülményei) foglaltaknál, és

b) tiszteletben tartják a visszaküldés tilalmának elvét.

5. cikk

A visszaküldés tilalma, a gyermek mindenek felett álló érdeke, családi élet és egészségi állapot

Az irányelv végrehajtása során a tagállamok megfelelő figyelmet fordítanak

a) a gyermek mindenek felett álló érdekeire,

b) a családi életre,

c) az érintett harmadik országbeli állampolgár egészségi állapotára,

és tiszteletben tartják a visszaküldés tilalmának elvét.

II. FEJEZET

AZ ILLEGÁLIS TARTÓZKODÁS MEGSZÜNTETÉSE

6. cikk

Kiutasítási határozat

(1) A tagállamok a (2)–(5) bekezdésben említett kivételek sérelme nélkül a területükön illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgárokat vonatkozóan kiutasítási határozatot adnak ki.

(2) A valamely tagállam területén illegálisan tartózkodó és egy másik tagállam által kibocsátott érvényes tartózkodási engedéllyel vagy tartózkodásra jogosító egyéb engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgároknak haladéktalanul távoznuk kell az engedélyt kibocsátó tagállam területére. Amennyiben az érintett harmadik országbeli állampolgár nem teljesíti ezt a kötelezettséget, vagy ha a közrend érdekében vagy nemzetbiztonsági okokból szükséges a harmadik országbeli állampolgár azonnali távozása, az (1) bekezdés alkalmazandó.

(3) A tagállamok tartózkodhatnak a területükön illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgárra vonatkozó kiutasítási határozat kiadásától, ha az érintett harmadik országbeli állampolgárt valamely másik tagállam – az ennek az irányelvnek a hatálybalépésekor érvényben lévő kétoldalú megállapodások vagy megegyezések keretében – visszafogadja. Ebben az esetben

az érintett harmadik országbeli állampolgárt visszafogadó tagállam alkalmazza az (1) bekezdést.

(4) A tagállamok bármikor dönthetnek úgy, hogy a területükön jogszerűtlenül tartózkodó harmadik országbeli állampolgár számára könyörületességből, humanitárius vagy egyéb okokból önálló tartózkodási engedélyt vagy tartózkodásra jogosító egyéb engedélyt adnak ki. Ebben az esetben kiutasítási határozat elrendelésére nem kerül sor. Amennyiben már kiadták a kiutasítási határozatot, azt vissza kell vonni, vagy a tartózkodási engedély vagy tartózkodásra jogosító egyéb engedély érvényességének idejére fel kell függeszteni.

(5) Ha a tagállam területén illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgár tartózkodási engedélyének vagy tartózkodásra jogosító egyéb engedélyének megújítása folyamatban van, a tagállamnak mérlegelnie kell, hogy eltekint-e a kiutasítási határozat elrendelésétől mindaddig, amíg az eljárás befejeződik, a (6) bekezdés sérelme nélkül.

(6) Ez az irányelv nem gátolja a tagállamokat abban, hogy – a nemzeti jogszabályaiknak megfelelően, a III. fejezet alapján meglévő eljárási biztosítékoknak és a közösségi és nemzeti jog más vonatkozó rendelkezéseinek a sérelme nélkül – egyazon közigazgatási vagy bírósági határozaton vagy intézkedésen belül elfogadják a jogszerű tartózkodás megszüntetéséről szóló határozatot és egyidejűleg a kiutasítási határozatot és/vagy a kitoloncolási végzést és/vagy a beutazási tilalmat is.

7. cikk

Önkéntes távozás

(1) A kiutasítási határozat a (2) és (4) bekezdésben említett kivételek sérelme nélkül megfelelő, hét naptól harminc napig terjedő határidőt állapít meg az önkéntes távozásra. A tagállamok nemzeti jogszabályaikban előírhatják, hogy ilyen határidőt kizárólag az érintett harmadik országbeli állampolgár kérelme alapján biztosítanak. Ebben az esetben a tagállamok tájékoztatják az érintett harmadik országbeli állampolgárokat az ilyen irányú kérelem benyújtásának lehetőségéről.

A fent említett határidő nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy az érintett harmadik országbeli állampolgárok előbb távozzanak.

(2) A tagállamok a konkrét eset egyedi körülményeinek, mint például a tartózkodás időtartamának, a beiskolázott gyermeknek, valamint egyéb családi és társadalmi kötelezettségeknek a figyelembevételével szükség esetén megfelelő időtartammal meghosszabbítják az önkéntes távozás határidejét.

(3) Az önkéntes távozásra vonatkozó időszakra a szökés kockázatának elkerülését célzó kötelezettségeket lehet kiszabni, úgymint a hatóságoknál való rendszeres jelentkezésre, anyagi garancia letétbe helyezésére, okmányok benyújtására vagy egy adott helyen való tartózkodásra vonatkozó kötelezettségeket.

(4) Amennyiben fennáll a szökés veszélye, vagy ha a jogszerű tartózkodás iránti kérelmet elutasították, mivel az nyilvánvalóan megalapozatlan volt vagy azt csalárd módon nyújtották be, továbbá amennyiben az érintett személy veszélyezteti a közrendet, a közbiztonságot vagy a nemzetbiztonságot, a tagállamok eltekinthetnek az önkéntes távozásra vonatkozó határidő megállapításától, vagy hét napnál rövidebb határidőt is megállapíthatnak.

8. cikk

Kitoloncolás

(1) Amennyiben nem került sor a 7. cikk (4) bekezdésének megfelelően önkéntes távozásra vonatkozó határidő megállapítására, vagy a visszatérési kötelezettséget az érintettek nem teljesítették a 7. cikk alapján önkéntes távozásra megadott határidőn belül, a tagállamok minden szükséges intézkedést meghoznak a kiutasítási határozat végrehajtásához.

(2) Ha valamely tagállam a 7. cikknek megfelelően önkéntes távozásra vonatkozó határidőt állapított meg, a kiutasítási határozat csak e határidő letelte után hajtható végre, kivéve, ha ezen időszak alatt a 7. cikk (4) bekezdésében említett veszély merül fel.

(3) A tagállamok a kitoloncolás végrehajtására külön közigazgatási vagy bírósági határozatot vagy intézkedést rendelkezhetnek el.

(4) Amennyiben a tagállamok – végső megoldásként – kényszerítő intézkedéseket alkalmaznak a kitoloncolásnak ellenálló harmadik országbeli állampolgár kitoloncolásának végrehajtásakor, ezen intézkedéseknek arányosnak kell lenniük, és az ésszerű erőt nem léphetik túl. Az intézkedéseket a harmadik ország érintett állampolgára méltóságának és testi épségének teljes mértékű tiszteletben tartása mellett, illetve az alapvető jogokkal összhangban, a nemzeti jogszabályokban előírtaknak megfelelően kell végrehajtani.

(5) A kitoloncolás légi úton történő végrehajtásakor a tagállamoknak figyelembe kell venniük a 2004/573/EK határozathoz mellékelte, a légi úton történő közös kitoloncolásokra vonatkozó biztonsági rendelkezésekről szóló közös iránymutatásokat.

(6) A tagállamok gondoskodnak a kitoloncolás hatékony ellenőrzési rendszeréről.

9. cikk

A kitoloncolás elhalasztása

(1) A tagállamok elhalasztják a kitoloncolást

a) ha az megsértené a visszaküldés tilalmának elvét, vagy

b) mindaddig, amíg a 13. cikk (2) bekezdésének megfelelően felfüggesztették a kitoloncolást.

(2) A tagállamok az egyes esetek konkrét körülményeinek figyelembevételével megfelelő időszakra elhalaszthatják a kito-

loncolást. Az eljárás során a tagállamoknak különösen az alábbiakat kell figyelembe venniük:

a) a harmadik országbeli állampolgár fizikai vagy szellemi állapota;

b) technikai okok, például a szállítási kapacitás hiánya vagy a kitoloncolás megghiúsulása a személyazonosság megállapításának hiánya miatt.

(3) Ha a kitoloncolást az (1) és (2) bekezdésben foglaltak szerint elhalasztották, az érintett harmadik országbeli állampolgár számára a 7. cikk (3) bekezdésében felsorolt kötelezettségek írhatók elő.

10. cikk

Kísérő nélküli kiskorúak kiutasítása és kitoloncolása

(1) A kísérő nélküli kiskorúakra vonatkozó kiutasítási határozat elrendelése előtt a gyermekek legjobb érdekének kellő figyelembevételével a kiutasítást végrehajtó hatóságtól eltérő megfelelő szervek általi segítségnyújtást kell biztosítani a kiskorúak számára.

(2) Kísérő nélküli kiskorúaknak a tagállam területéről történő kitoloncolása előtt a tagállam hatóságainak meg kell győződniük arról, hogy a kiskorú egy családtagjához, kinevezett gondviselőhöz vagy a fogadó állam megfelelő befogadó létesítményéhez kerül.

11. cikk

Beutazási tilalom

(1) A kiutasítási határozatokkal együtt beutazási tilalmat kell elrendelni:

a) ha az önkéntes távozásra nem állapítottak meg határidőt, vagy

b) ha a visszatérési kötelezettség teljesítésére nem került sor.

Egyéb esetekben a kiutasítási határozatok párosulhatnak beutazási tilalommal.

(2) A beutazási tilalom időtartamát minden egyes eset idevágó körülményeinek alapos megfontolása alapján kell meghatározni, és az elméletileg nem haladja meg az öt évet. Mindazonáltal túllépheti az öt évet, ha a harmadik országbeli állampolgár a közrendre, a közbiztonságra vagy a nemzetbiztonságra nézve komoly fenyegetést jelent.

(3) A tagállamoknak mérlegelniük kell, hogy visszavonják vagy felfüggesztik-e a beutazási tilalmat, amennyiben az a harmadik országbeli állampolgár, akivel szemben az (1) bekezdés második albekezdésének megfelelően beutazási tilalmat rendeltek el, bizonyítani tudja, hogy a kiutasítási határozatnak teljes mértékben eleget téve elhagyta a tagállam területét.

Az (1) bekezdés első albekezdése b) pontjának sérelme nélkül, valamint amennyiben az érintett harmadik országbeli állampolgár nem jelent veszélyt a közrendre, a közbiztonságra vagy a nemzetbiztonságra, az emberkereskedelem azon áldozatai, akik a harmadik országok emberkereskedelem áldozatává váltak vagy az illegális bevándorlás megkönnyítésére irányuló cselekményektől érintett, a hatáskörrel rendelkező hatóságokkal együttműködő állampolgárai részére kiállított tartózkodási engedélyről szóló, 2004. április 29-i 2004/81/EK tanácsi irányelv⁽¹⁾ értelmében tartózkodási engedélyt kaptak, nem sújthatók beutazási tilalommal.

A tagállamok egyedi esetekben humanitárius okokból tartózkodhatnak a beutazási tilalom elrendelésétől, visszavonhatják a tilalmat, vagy felfüggeszthetik azt.

A tagállamok egyedi esetekben vagy egyes esetkategóriákban egyéb okokból is visszavonhatják vagy felfüggeszthetik a beutazási tilalmat.

(4) Amennyiben egy tagállam tartózkodási engedély vagy tartózkodásra jogosító egyéb engedély megadását mérlegeli olyan harmadik országbeli állampolgár számára, akire egy másik tagállam által elrendelt beutazási tilalom vonatkozik, a tagállam először konzultál a beutazási tilalmat elrendelő tagállammal, és a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény⁽²⁾ 25. cikkével összhangban figyelembe veszi annak érdekeit.

(5) Az (1)–(4) bekezdés a tagállamokban a harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irányelv⁽³⁾ 2. cikk a) bekezdésében foglalt, a nemzetközi védelemhez való jog sérelme nélkül alkalmazandó.

III. FEJEZET

ELJÁRÁSI BIZTOSÍTÉKOK

12. cikk

Formanyomtatvány

(1) A kiutasítási határozatok, és – amennyiben elrendelik – a beutazási tilalomról és a kitoloncolásról szóló határozatok meghozatalára írásban, a tényállás ismertetésével és jogi indokolással, valamint a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségek feltüntetésével kerül sor.

A tényállásra vonatkozó tájékoztatás korlátozható, amennyiben a nemzeti jog lehetővé teszi a tájékoztatáshoz való jog korlátozását, különösen a nemzetbiztonság és -védelem illetve a közbiztonság védelme érdekében, valamint a bűncselekmények megelőzésének, nyomozásának, felderítésének és üldözésének biztosítása érdekében.

(2) A tagállamok kérésre biztosítják a kiutasításhoz kapcsolódó, az (1) bekezdésben említett határozatok, köztük a jogorvoslati lehetőségekre vonatkozó információk főbb elemeinek

írásbeli vagy szóbeli fordítását olyan nyelven, amelyet a harmadik országbeli állampolgár megért, vagy amelyről észszerűen feltételezhető, hogy a harmadik országbeli állampolgár megérti.

(3) A tagállamok úgy dönthetnek, hogy nem alkalmazzák a (2) bekezdést azon harmadik országbeli állampolgárokra, akik valamely tagállam területére illegálisan léptek be, és ezt követően nem szereztek tartózkodási engedélyt vagy tartózkodási jogot az adott tagállamban.

Ebben az esetben a kiutasításhoz kapcsolódó, az (1) bekezdésben említett határozatokat a nemzeti jogszabályok szerinti egységes formanyomtatvány felhasználásával kell meghozni.

A tagállamok legalább öt olyan nyelven elkészítik az egységes formanyomtatvány főbb elemeit megmagyarázó általános tájékoztatót, amelyeket az érintett tagállamba belépő illegális bevándorlók leginkább használnak vagy megértenek.

13. cikk

Jogorvoslatok

(1) Az érintett harmadik országbeli állampolgár számára biztosítani kell a hatékony jogorvoslatához való jogot, hogy illetékes bíróság vagy közigazgatósági hatóság, vagy pártatlan és a függetlenség biztosítékával rendelkező tagokból álló illetékes szerv előtt fellebbezéssel élhessen a kiutasításhoz kapcsolódó, a 12. cikk (1) bekezdésében említett határozatok ellen, vagy kérhesse azok felülvizsgálatát.

(2) Az (1) bekezdésben említett hatóságnak vagy szervnek hatáskörében áll felülvizsgálni a kiutasításhoz kapcsolódó, a 12. cikk (1) bekezdésében említett határozatokat, beleértve a határozatok végrehajtásának ideiglenes felfüggesztését, kivéve, ha a nemzeti jog értelmében az ideiglenes felfüggesztés már érvényben van.

(3) Az érintett harmadik országbeli állampolgár számára biztosítani kell a jogi tanácsadást, a jogi képviselet, és szükség esetén a nyelvi segítség igénybevételének lehetőségét.

(4) A jogi segítségnyújtásra vonatkozó nemzeti jogszabályokkal vagy szabályokkal összhangban, a tagállamoknak kérésre térítésmentesen biztosítaniuk kell a szükséges jogi segítséget és/vagy képviseletet, és rendelkezhetnek úgy, hogy az ingyenes jogi segítségnyújtást és/vagy képviseletet a 2005/85/EK irányelv 15. cikk (3)–(6) bekezdésében foglalt feltételekhez kötik.

14. cikk

Biztosítékok a kiutasítás végrehajtását megelőzően

(1) A 16. és 17. cikkek hatálya alá eső helyzet kivételével a tagállamok a harmadik országbeli állampolgárok tekintetében a lehetőségekhez mérten biztosítják az alábbi elvek figyelembevételét a 7. cikknek megfelelően az önkéntes távozásra engedélyezett időszak alatt, valamint azon időszakok alatt, amelyekre a 9. cikknek megfelelően a kitoloncolást elhalasztották:

⁽¹⁾ HL L 261., 2004.8.6., 19. o.

⁽²⁾ HL L 239., 2000.9.22., 19. o.

⁽³⁾ HL L 304., 2004.9.30., 12. o.

- a) fenn kell tartani a család egységét a területükön tartózkodó családtagokkal;
- b) biztosítani kell a sürgősségi egészségügyi ellátást és a betegségek alapvető kezelését;
- c) a kiskorúak számára – tartózkodásuk időtartamától függően – biztosítani kell az iskoláztatást;
- d) figyelmet kell fordítani a kiszolgáltatott személyek különleges igényeire.

(2) A tagállamok az (1) bekezdésben említett személyek számára a nemzeti jogszabályoknak megfelelően írásbeli igazolást adnak arról, hogy az önkéntes távozásra megszabott határidőt a 7. cikk (2) bekezdésének megfelelően meghosszabbították, vagy a kiutasítási határozat végrehajtását ideiglenesen felfüggesztették.

IV. FEJEZET

KITOLONCOLÁS CÉLJÁBÓL TÖRTÉNŐ ŐRIZET

15. cikk

Őrizet

(1) A tagállamok – kivéve, ha a konkrét esetben más elégséges, de kevésbé kényszerítő intézkedés is hatékonyan alkalmazható, – kizárólag a kiutasítás előkészítése és/vagy a kitoloncolás végrehajtása céljából őrizetben tarthatják a kitoloncolási eljárás alatt álló harmadik országbeli állampolgárt, különösen, ha:

- a) fennáll a szökés veszélye, vagy
- b) a harmadik ország érintett állampolgára megghiúsítja vagy akadályozza a kiutasítás előkészítését vagy kitoloncolási eljárást.

Az őrizetnek a lehető legrövidebbnek kell lennie, és csak addig tartható fenn, amíg a kitoloncolási intézkedések folynak, és kellő körülménnyel végrehajtásra kerülnek.

(2) Az őrizetet közigazgatási vagy igazságügyi hatóságok rendelik el.

Az őrizetet írásban kell elrendelni, a tényállás ismertetésével és jogi indokolással ellátva.

Amennyiben az őrizetet közigazgatási hatóságok rendelték el, a tagállamok

- a) vagy előírják az őrizetben tartás jogszerűségének gyors bírósági felülvizsgálatát, amellyel kapcsolatosan az őrizet kezdetétől számítva a lehető legrövidebb határidőn belül határozatot kell hozni,
- b) vagy biztosítják a jogot a harmadik országbeli állampolgár számára az őrizetben tartásának jogszerűségét gyorsan felülvizsgáló bírósági eljárás megindítására, amelyben a jogszerű-

ségről a vonatkozó eljárás megindításától számítva a lehető legrövidebb határidőn belül határozni kell. Ez esetben a tagállamok haladéktalanul tájékoztatják az érintett harmadik országbeli állampolgárt az ilyen eljárás igénybevételének lehetőségéről.

Az érintett harmadik országbeli állampolgárt haladéktalanul szabadon kell bocsátani, ha az őrizetben tartás nem jogszerű.

(3) Az őrizetben tartást minden esetben ésszerű időközönként, akár az érintett harmadik országbeli állampolgár kérésére, akár hivatalból felül kell vizsgálni. Meghosszabbított őrizet esetében a felülvizsgálatokat igazságügyi hatóság felügyelete alatt kell elvégezni.

(4) Amennyiben a kitoloncolásra jogi vagy egyéb megfontolások következtében már nem látszik ésszerű lehetőség, vagy az (1) bekezdésben megállapított feltételek már nem állnak fenn, az őrizet indokoltsága megszűnik, és az érintett személyt haladéktalanul szabadon kell bocsátani.

(5) Az őrizetet mindaddig fenn kell tartani, ameddig az (1) bekezdésben megállapított feltételek fennállnak, és az őrizet a kitoloncolás biztosításához szükséges. Valamennyi tagállam korlátozott, hat hónapot nem meghaladó őrizetben tartási időszakot határoz meg.

(6) A tagállamok a (5) bekezdésben említett időszakot kizárólag korlátozott, további tizenkét hónapot nem meghaladó időszakokkal hosszabbíthatják meg a nemzeti jogszabályoknak megfelelően, azokban az esetekben, ha a kiutasítás végrehajtása minden ésszerű erőfeszítésük ellenére várhatóan tovább tart:

- a) az érintett harmadik országbeli állampolgár részéről szükséges együttműködés hiánya miatt, vagy
- b) a szükséges dokumentumok harmadik országoktól való beszerzésének késedelve miatt.

16. cikk

Az őrizet körülményei

(1) Az őrizetet általában erre szolgáló különleges idegenrendészeti fogdáknak kell végrehajtani. Amennyiben egy tagállam nem tud különleges idegenrendészeti fogdáknak helyet biztosítani, és kénytelen büntetés-végrehajtási intézetben való elhelyezéshez folyamodni, az őrizet alatt álló harmadik országbeli állampolgárokat a többi fogva tartottól elkülönítve kell tartani.

(2) Az őrizet alatt álló harmadik országbeli állampolgároknak – kérésükre – biztosítani kell, hogy megfelelő időn belül kapcsolatba léphessenek a jogi képviselőjükkel, családtagjaikkal és az illetékes konzuli hatóságokkal.

(3) Külön figyelmet kell fordítani a kiszolgáltatott személyek helyzetére. A sürgősségi ellátást és a betegségek alapvető kezelését biztosítani kell.

(4) Az érintett és illetékes nemzeti, nemzetközi és nem kormányzati szervezetek és testületek részére lehetőséget kell biztosítani az (1) bekezdésben említett idegenrendészeti fogdák meglátogatására, amennyiben ezeket ezzel a fejezettel összhangban harmadik országbeli állampolgárok őrizetben tartására használják. Az ilyen látogatások engedélyezés tárgyát képezhetik.

(5) Az őrizetben tartott harmadik országbeli állampolgárokat rendszeresen el kell látni információval, amely ismerteti az intézményben alkalmazott szabályokat, és meghatározza az érintettek jogait és kötelezettségeit. Ebbe beletartozik az őrizetben lévők nemzeti jog szerinti feljogosítása a (4) bekezdésben említett szervezetekkel és testületekkel való kapcsolattartásra.

17. cikk

Kiskorúak és családjaik őrizetben tartása

(1) A kísérő nélküli kiskorúakat és azokat a családokat, amelyekben kiskorúak is vannak csak végső intézkedésként és a lehető legrövidebb ideig lehet őrizetben tartani.

(2) A kitoloncolásra váró családok számára gondoskodni kell a magánéletük megfelelő védelmét biztosító elkülönített elhelyezéséről.

(3) Az őrizetben tartott kiskorúaknak lehetőséget kell adni a szabadidős tevékenységek végzésére, beleértve a koruknak megfelelő játék- és rekreációs tevékenységeket, és biztosítani kell számukra – tartózkodásuk időtartamának függvényében – az oktatáshoz való hozzáférést.

(4) A kísérő nélküli kiskorúakat lehetőség szerint olyan intézményekben kell elhelyezni, amelyek személyzete és felszereltsége az említett korosztály szükségleteit figyelembe veszi.

(5) A kitoloncolásra várók őrizetben tartásának összefüggésében a gyermek mindenképp felett álló érdekét kell elsődlegesen figyelembe venni.

18. cikk

Szükséghelyzetek

(1) Azokban az esetekben, amikor a kiutasítandó harmadik országbeli állampolgárok kivételesen nagy száma előre nem látott, súlyos terhet ró valamely tagállam idegenrendészeti fogdáinak kapacitására, illetve közigazgatási vagy igazságügyi alkalmazottaira, akkor ez a tagállam – ameddig a kivételes helyzet fennáll – dönthet úgy, hogy a bírósági felülvizsgálatra a 15. cikk (2) bekezdése harmadik albekezdésében előírtnál hosszabb időtartamot engedélyez, és – a 16. cikk (1) bekezdésében és a 17. cikk (2) bekezdésében előírt körülményektől eltérve – sürgős lépéseket tesz az őrizet körülményeinek tekintetében.

(2) Amikor a tagállam ilyen kivételes intézkedéseket tesz, tájékoztatnia kell a Bizottságot. Amint a kivételes intézkedések alkalmazásának okai megszűnnek, ismét tájékoztatnia kell a Bizottságot.

(3) E cikkben semmi nem értelmezhető úgy, hogy a tagállamok eltérhetnének attól az általános kötelezettségüktől, hogy minden – általános vagy egyedi – megfelelő intézkedést megtegyenek az ebből az irányelvből eredő kötelezettségeik teljesítésének biztosítása érdekében.

V. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

19. cikk

Jelentés

A Bizottság háromévenként tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot ezen irányelvnek a tagállamokban történő alkalmazásáról, és szükség esetén módosításokat javasol.

A Bizottság először 2013. december 24-ig tesz jelentést, és ekkor különösen a 11. cikknek, a 13. cikk (4) bekezdésének és a 15. cikknek a tagállami alkalmazására összpontosít. A 13. cikk (4) bekezdésével kapcsolatban a Bizottságnak elsősorban a tagállamokban jelentkező további pénzügyi és adminisztratív hatásokat kell felmérnie.

20. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 2010. december 24-ig megfeleljenek. A 13. cikk (4) bekezdése tekintetében a tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 2011. december 24-ig megfeleljenek. A tagállamok ezen intézkedések szövegét haladéktalanul eljuttatják a Bizottsághoz.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz a hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok eljuttatják a Bizottsághoz nemzeti joguk azon legfontosabb rendelkezéseit, amelyeket a jelen irányelv hatálya alá tartozó területen elfogadnak.

21. cikk

Kapcsolat a Schengeni Egyezményrel

Ez az irányelv a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 23. és 24. cikkében foglalt rendelkezések helyébe lép.

22. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az Európai Unió Hivatalos Lapjában való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

23. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei, az Európai Közösséget létrehozó szerződéssel összhangban.

Kelt Strasbourgban, 2008. december 16-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

H.-G. PÖTTERING

a Tanács részéről

az elnök

B. LE MAIRE
